

LITERA The Inheritance
JoAnn Ross We know
books
Copyright © 2021 JoAnn Ross

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de reproducere totală sau parțială, sub orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Enterprises ULC. Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O moștenire neașteptată
JoAnn Ross

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSS, JOANN

O moștenire neașteptată / JoAnn Ross
trad. din lb. engleză: Raluca Conțiu -
București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-9332-7

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111

JOANN ROSS

O moștenire neașteptată

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

LITERA
București

capitolul 1

Sedona, Arizona

Tess Swann era așezată în pridvorul care atârna deasupra apelor învolburate ale Oak Creek, mărginite de copacii aliniați pe mal, în timp ce Rowdy, setterul ei irlandez salvat de la adăpost, era întins la picioarele ei, scâldându-se în lumina soarelui. Cerul albastru și nesfârșit contrasta puternic cu stâncile stacojii și cu monoliții care dominau totul cu înălțimea lor. O ploaie ușoară de primăvară căzuse dimineată devreme, curățând aerul deșertului și parfumându-l cu miros de pin, ienupăr și aroma delicioasă a florilor sălbatice roșii, aurii, roz și albastre, care formau un covor absolut superb de vegetație. Priveliștea care inspira respect atâtor vizitatori o umplea pe Tess de pace. Casa ei era un rai pe care și-l crease singură, pentru a putea scăpa de haosul vieții ei, conectându-se la ceea ce era cu adevărat important.

Broșurile înmânate vizitatorilor la centrul de informare turistică pretindeau că orașul era o catedrală fără pereți. De fapt, nu avea deloc catedrale. Singurele așezăminte religioase, antice, erau cele considerate sacre de către triburile de amerindieni. Nu avea nici vreun aeroport important. Cei mai mulți dintre cei aproximativ trei milioane de vizitatori anuali zburau pe aeroportul Sky Harbor, din Phoenix, conducând apoi două ore, ridicându-se mai mult de nouă sute de metri peste deșertul Sonora, plin de cactuși, și ajungând în cele din urmă la priveliștea spectaculoasă care se întindea de-a lungul lui Red Rock Scenic Byway.

Fostul orașel de fermieri devenise capitala New Age a statului în anii '80, când un medium pretinsese

că vortexuri puternice de energie, așa cum se găseau la piramidele din Egipt, la Machu Pichu în Peru, în Bali, la Stonehenge și în Australia, la Ayers Rock, erau prezente și în Sedona. De vreme ce Arizona era mai ușor de vizitat de către americani decât celelalte locuri, turismul înflorise, datorându-se, în mare parte, celor care credeau că, prin simpla vizitare a unui vortex și închiderea ochilor, puteai intra în armonie cu frecvența universului, schimbându-ți astfel viața.

Tess, care își schimbase drastic viața, nu credea în teoria vortexului, dar, spre disperarea locuitorilor orașelului, ceea ce se schimbase fusese personalitatea acestuia. Răsăriseră peste tot magazine New Age, oferind cristale, citiri de aură și tururi spirituale ale vortexurilor. Rețele de magazine, restaurante de tip fast-food, hoteluri, stațiuni și centre comerciale le urmaseră la scurt timp.

Existau momente când i se părea cam obositor atacul acesta constant de bunăstare, purificare și iluminare. Un fel de *E.T.* combinat cu *Întâlnire de gradul trei*. Chiar și agenta ei imobiliară insistase să facă un ritual de curățire cu salvie înainte de a-i preda cheile. Deși era sceptică, chiar și după cei opt ani petrecuți aici, nu putea nega că dramatismul scenic al vârfulilor roșii și al nesfârșitului cer albastru, aproape orbitor din cauza strălucirii, avea un efect înălțător din punct de vedere emoțional.

Dar nu și astăzi.

- Nu înțeleg care e problema, spuse din nou agenta ei, Phyllis Newhouse. Avuseseră această discuție de mai multe ori în timpul ultimei luni, chiar și înainte de a preda ceea ce plănuiuse să fie ultima carte din cadrul contractului ei actual. Seria merge bine. Fiecare carte a ajuns în topul celor de la *Times*, fiecare carte se vinde și mai bine decât precedentă, în toate formatele; episoadele TV apar pe listele de rating din fiecare săptămână

și continuă să urce în fiecare sezon. Avem o audiență uriașă. De ce ai vrea să scrii altceva?

Tess se hotărî că ar fi fost prea mult să-i spună agentei ei că se confrunta cu primul ei caz mai serios de blocajul scriitorului.

- Am nevoie de o schimbare.

Asta era adevărat. După opt ani petrecuți scriind o serie de romane extrem de populare, despre un liceu american fictiv, Tess începea să se simtă sătulă.

Ea însăși își petrecuse cea mai mare parte a anilor de școală într-o cameră micuță, aflată pe o scenă mare de televiziune, unde, între opt și șaisprezece ani, jucase rolul unei perechi de gemene care rezolvau crime - una din ele o tocilară, care avea mereu nevoie să verifice faptele, iar cealaltă, o fată care prefera să se bazeze pe propria intuiție. Chiar mai nerealist de atât, reușeau să facă toate acestea fără ca părinții lor - tatăl fiind director, iar mama, profesoara clasică de la o școală cu internat - să știe ceva.

În viața reală, petrecuse câteva luni la liceul din Beverly Hills. Deși elevii de acolo nu semănau cu cei fictivi din romanele sale, personajele aveau aceleași caracteristici universale ale adolescenților de pretutindeni. Poveștile ei aveau de-a face cu presiunile grupurilor de prieteni, cu diferitele găști din liceu, cu primele iubiri, suferința din dragoste, imaginea de sine, agresiunile, abuzul de substanțe, tulburările de comportament alimentar și identitatea de gen. Ultimele subiecte nu fuseseră niciodată abordate în serialul ei despre adolescențele-detective și fuseseră atinse doar în treacăt în filmele în care fusese distribuită după terminarea școlii.

Deși terminase liceul de mai bine de zece ani, Tess scria despre adevărurile interne, personale, și era suficient de conștientă de sine pentru a-și da seama că își trata propriile nevroze în paginile pe care le scria.

Deoarece trecuse de stadiul de recuperare din viața ei, Tess era gata pentru următorul capitol. Singura problemă era că încă nu-i venise nici o idee cu privire la acest capitol. Între timp, știa că era timpul ca liceeni ei, veniți la liceu din diferite școli gimnaziale, uneori foarte deosebite unele de altele – „Diversitate!“, proclamaseră agenta și editorii ei în timpul unei cine la un restaurant unde costul antreurilor ar fi putut hrăni o familie timp de o săptămână –, să absolve și să-și vadă de viața lor.

– Am luat prânzul cu Danielle ieri, îi spuse Phyllis. Danielle Williams era noua publicistă, care fusese promovată din ramura australiană a companiei, pentru a aduce o abordare nouă în cadrul editurii. Au fost acolo și cei de la vânzări și marketing, și credem că avem o idee excelentă, care va mulțumi pe toată lumea.

– Care ar fi ideea asta?

– Urmăm sugestia ta cu absolvirea celor din liceul Pleasant Meadows.

În sfârșit!

– Și-i trimitem la facultate.

– Asta e ideea ta excelentă?

Tess putea auzi cuietele care se băteau în capacul sicriului în care își înmormânta cariera. Phyllis începuse colaborarea cu ea atunci când mulți dintre actorii din lumea publicisticii ezitaseră să-i dea o șansă, după ce eșuase spectaculos în cariera de cântăreață, cu o criză publică în timpul unui turneu european. Pentru asta, Tess avea să-i fie mereu recunoscătoare.

Fusese fericită mai bine de zece ani la editura cu care lucra. În acest timp, avusese parte de editori care o sprijiniseră și care puteau vedea imaginea de ansamblu, chiar dacă ea se bloca la un moment dat, iar acest lucru îi îmbunătățise cărțile. Departamentul artistic îi oferise mereu coperte care făceau cărțile să zboare de pe rafturile librăriilor direct în mâinile cumpărătorilor, iar vânzările și marketingul jucaseră un rol extrem

de important în drumul ei până unde se afla în prezent. Dar, dacă era un lucru pe care-l învățase, întâi în televiziune, apoi în timpul carierei muzicale și acum în cea de scriitoare, acela era că adeseori schimbarea ducea la rezistență. Dacă nu era nimic stricat, de ce să-l repari?

– Cititorii tăi au o puternică legătură cu personajele, atât cu cele din cărți, cât și cu cele din serial. Dar chiar și ei își dau seama că deja e prea mult timp petrecut în liceu. Așa că, sugeră Phyllis, vei explora noile provocări pe care le aduce vârsta adultă. Ceea ce, pe lângă că permite lărgirea plajei de conflicte și te lasă să scrii un conținut mai matur, îți oferă ocazia de a aduce personaje în plus în universul cărților tale.

– Dar e în continuare același univers. Aceleași personaje. Doar că sunt mai mari.

Dacă ar fi vrut să facă asta, ar fi făcut-o deja. Nu voia să treacă pur și simplu de la literatura pentru tinerii adulți la literatura pentru noii adulți. Terminase cu ei. Gata. Gata. Gata.

– Doar gândește-te puțin la asta, o sfătui Phyllis. Pun pariu că vei descoperi o nouă lume plină de posibilități.

– Voi face asta, fu de acord Tess în cele din urmă, numai pentru a încheia discuția.

– Minunat, minunat! Transmit veștile mai departe.

– Spune-le că mă gândesc la propunere, clarifică Tess. Nu vreau să discutăm despre un nou contract încă.

Trebuia să se reinventeze. Voia să ia o pauză convenită, până când avea să găsească o poveste care să merite spusă. Una care să o entuziasmeze. Una care, spera ea, nu doar să-i aducă noi cititori, ci și să-i facă pe cei de acum să-și dea seama că erau pregătiți pentru ceva nou.

Când Rowdy se ridică și lătră gros, din gât, într-un fel necaracteristic lui, Tess aruncă o privire în zare și văzu praful roșu ridicându-se de pe drum din cauza mașinii care se îndrepta spre casa ei. Din fericire, nu locuia în apropierea vreunui așa-numit vortex, dar asta nu-i

împiedica pe unii turiști să ignore semnul de proprietate privată montat la intersecția cu drumul care ducea înspre casa ei.

- Vine cineva, spuse ea. Trebuie să închid. Vorbim curând.

Apăsă pe butonul telefonului înainte ca Phyllis să mai poată adăuga ceva. Având o idee despre cine îi putea încălca proprietatea, Tess se lăsă pe spate în scaun, își încrucișă brațele la piept și așteptă.

Primul indiciu că vizitatorul nu era un localnic era abțibildul Hertz de pe Range Rover. Când bărbatul ieși din mașină, îndreptându-se spre ea, costumul său închis la culoare - mult prea elegant pentru Sedona - îi spuse din nou că nu era vorba despre cineva de aici. Avea o idee destul de bună despre cine putea fi. Bărbatul pe care făcuse tot posibilul să-l ignore în ultimele 24 de ore.

- V-am spus că nu mă interesează nimic din ce-mi spuneți.

După ce-i închisese telefonul în nas avocatului din Oregon de trei ori, Tess blocase numărul lui Donovan Brees.

- Adevărat, fu el de acord. Dar, când un client mă angajează să fac o treabă, o fac. Și, după cum am spus în timpul apelului nostru foarte scurt, tatăl dumneavoastră...

- Termenul corect ar fi *donator de spermă*.

Ca scriitoare, Tess era foarte atentă atunci când își alegea cuvintele.

- Jackson Swann, continuă el, schimbând puțin abordarea, dar nerenunțând să transmită ce avea de spus, m-a angajat să mă ocup de afacerile sale.

- Adică, a plătit pentru costumul Armani.

Da, era nepoliticoasă, dar individul îi încălcase proprietatea.

- De fapt, e Tom Ford. Cred în produsele americane. Și, dacă încercați să mă insultați, va trebui să vă străduiți mai mult de-atât, spuse el prietenos. Întinse o mână spre

Rowdy, care, după ce se hotărâse că străinul nu reprezenta o amenințare, se apropiase de el. Noi, avocații, avem pielea groasă. A mea e ca un strat de kevlar... Revenind la motivul venirii mele aici, eu m-am ocupat de moșia lui Jackson.

Iritată de faptul că trădătorul ei câine nu doar că-i lungea bărbatului mâna, ci și dădea prietenos din coadă, Tess observă imediat folosirea timpului trecut. Și, la naiba, simți ceva tresărind înăuntrul ei. Ceva ascuțit și dureros, peste care credea că trecuse cu ani în urmă.

- Vreți să spuneți că ați bătut atâta drum numai pentru a mă anunța că a murit?

- Mă tem că da. Iar motivul pentru care mă aflu aici este pentru că a insistat să vă spun personal.

- Cu toate astea, ați sunat.

- Doar pentru a face o programare care să ne scutească pe amândoi de a ne pierde timpul, în cazul în care nu ați fi fost în Arizona. Dar mi-ați închis de îndată ce am pomenit numele lui. De trei ori. Apoi mi-ați blocat ambele numere de telefon.

- Cei mai mulți ar fi înțeles aluzia că nu vreau să vorbesc despre Jackson Swann.

- Păi, dacă tot sunt aici...

- După ce mi-ați încălcat proprietatea.

- Am înțeles. Puteți chema poliția, șeriful sau pe oricine altcineva, dacă doriți. Între timp, voi clarifica lucrurile. Sunteți una dintre moștenitoarele lui.

- Orice mi-a lăsat... nu vreau. Mă descurc suficient de bine singură.

- Da, mi-a spus asta.

Afirmația îi atrase atenția lui Tess.

- Și ce anume v-a spus despre mine?

- Nimic personal, o asigură el. Doar despre seriarele dumitale, de care surorile mele nu se mai săturau,

apropo. Despre filme și puțin despre anii din industria muzicală...

- Despre care nu aș dori să vorbesc.

- Am înțeles. Dar ați mers mai departe și v-ați făcut o carieră de succes. Cel mai bine vândut autor în *New York Times*, plus un serial realizat pe baza cărților pe care le-ați scris...

- *Adaptat* după cărțile mele. Cu siguranță nu scriu eu scenariile.

Nu și-ar fi asumat niciodată munca altui scriitor. Chiar dacă acești scriitori deviau de la povestea scrisă de ea, i se explicase că „dramatismul crescut și tensiunile sexuale atrag privitorii“. Asta însemna că în serial apăreau o mulțime de scene fierbinți, care nu existaseră în cărțile ei. Scene care, fără îndoială, ar trebui să apară și în cărți dacă muta poveștile la facultate. Nu. Asta nu avea să se întâmple.

- Acele scenarii nu ar fi existat dacă nu ați fi creat personajele și poveștile lor.

- Știți ce se spune despre flatarea care te duce unde vrei?

- Am auzit ceva.

- Ei bine, să știți că nu funcționează cu mine.

- Voi ține minte. Dar nu era vorba despre flatare. Știu tot despre fiecare carte pe care ați scris-o. Bărbatul ridică o mână, oprindu-i remarca despre cum minciuna ar fi ajutat și mai puțin decât flatarea. Nepoata mea de 12 ani și toate prietenele ei sunt dependente de aventurile licențelor de la Pleasant Meadows. Ori de câte ori vine în vizită, Jamie - așa-i numele ei - îmi povestește toate detaliile. Deocamdată, așteaptă cu nerăbdare următorul volum, pentru a afla dacă Madison rămâne cu Ethan sau cu Brock, băiatul cel rău. După o scurtă pauză, continuă: Presupun că nu-mi puteți spune nimic despre asta, ajutându-mă să câștig credit în fața ei, nu?

- Îmi pare rău! Tess credea că, fiind atât de arătos și mult mai prietenos decât s-ar fi așteptat de la un mare avocat de oraș, îmbrăcat într-un costum scump, avea suficient credit în fața nepoatei sale. Este secret deocamdată.

El ridică din umerii lui largi, atrăgându-i privirea asupra toracelui lung, îngust și bine construit, care o făcu pe Tess să și-l imagineze drept cowboy, înlocuind mental costumul său cu niște blugi Wrangler și o cămașă cu nasturi. O pălărie Stetson peste părul închis la culoare, niște cizme uzate - oare ar fi fost prea mult să-i pună și pînieni? - în locul pantofilor italienești din piele.

- Știam că veți spune asta, zise el.

Oricât de bine ar fi arătat ca avocat, ar fi fost un cowboy excelent. Poate că ar fi trebuit să încerce să scrie un western romantic.

- Dar un bărbat trebuie să încerce. Și vorbind despre asta...

- Nu. Tess scutură din cap, alungându-și din minte imaginea cowboy-ului sexy și revenind în prezent, la discuția cu avocatul cel insistent. Dacă donatorul meu de spermă mi-a lăsat ceva, ai permisiunea mea să donezi totul. Scrieți documentul în limba aia avocațească în care vorbiți voi, oamenii legii, și o semnez.

- Asta ar fi dificil.

- Dar sunteți avocat. Dați-vă seama cum se face.

- După cum am spus, e complicat.

- Și nu aveți de gând să-mi spuneți exact motivul pentru care-i complicat?

- Îmi pare rău! spuse el. Confidențialitatea avocat-client se aplică detaliilor moștenirii până în clipa în care testamentul este citit oficial.

- Și asta când se va întâmpla?

Nu că acest lucru o interesa în mod deosebit. „Minci-noaso!“ Afurisit individ. Îi stărnise curiozitatea.

- De îndată ce le aduc pe toate fiicele lui. Jack m-a avertizat că nu veți coopera toate. Dar, după cum am spus,